

Solidaris

Text: **Sílvia Suau**Fotos: **Pere Bota**

Una donació per salvar tres vides

El Banc de Sang i Teixits fa una tasca fonamental. L'any passat, 41.185 persones feren donacions desinteressadament. Ara bé, tota solidaritat és poca, perquè els hospitals sempre en necessiten en grans quantitats. A més, durant l'estiu les donacions baixen, però la població augmenta

PALMA El bus del Banc de Sang i Teixits és a la plaça d'Espanya. La gent s'hi apropa per demanar informació i, finalment, una dona entra a donar sang. La seva acció salvarà tres vides tan sols en deu minuts. És la manera més ràpida i senzilla de realitzar un gran acte de solidaritat i compromís amb tota la societat balear. La sang no es pot crear ni fabricar, tan sols es pot donar.

Malauradament, només el 2,5% dels illencs són donants de sang, un percentatge mínim, si es pensa que cada dia són necessàries 200 donacions per cobrir tota la demanda dels hospitals. Per tant, la solidaritat és essencial per aconseguir que tots els malalts, accidentats o operats tinguin els recursos suficients per curar-se.

Així i tot, les estadístiques apunten a l'alça. Les donacions del 2008 superaren un 44% les del 2007. I les de la primera meitat del 2009 superen ja les del 2008. Alguna cosa està canviant i de cada cop hi ha més sensibilitat sobre el tema. I en bona part és gràcies a la tasca desenvolupada pels responsables del Banc de Sang i Teixits de les Illes Balears.

800 telefonades diàries

Aquesta organització realitza prop de 800 telefonades diàries per aconseguir captar voluntaris. És una tasca incansable. El Banc de Sang porta les seves quatre unitats mòbils i el seu bus a instituts, empreses, esglésies, al campus de la Universitat, a festes, a la Part Forana... qualsevol trasllat val la pena per aconseguir el màxim de donacions.

De fet, la consciència social és el més important de tot. Els mitjans de comunicació, les administracions, les escoles i infinitat d'organitzacions i col·lectius són essencials. I sobretot és fonamental que la conscienciació comenci des de la infantesa. Per això, el Banc de Sang posa en el seu punt de mira col·legis i instituts per obrir els ulls dels més menuts. A més, els responsables del Banc de Sang han constatat que molts de pares s'enduen els seus fills quan realitzen una donació perquè des de petits ho vegin com una acció normal i quotidiana.

Les necessitats sanguínies són complexes i no es resolen amb el simple fet de multiplicar les

donacions, sinó que és necessària una gran quantitat de sang seropositiva. No es tracta d'ajudar un desconegut perquè tingui una vida millor, es tracta d'ajudar a salvar vides.

Perfil del donant

Hi ha un perfil concret de donant? No, és difícil fixar-lo. Els més joves són de cada cop més habituals, tot i que els homes que tenen entre 31 i 40 anys són els que tenen els percentatges més alts de donació. És comprensible, perquè les dones en poden donar menys pel fet de tenir la menstruació.

La implicació dels immigrants també és de cada vegada més gran, tot i no ser el col·lectiu majoritari. De fet, el Banc de Sang rep invitacions per portar el seu bus a moltes de les festes que organitzen les associacions com la Independència de Colòmbia.

En canvi, tan sols dos de cada cent universitaris són donants de sang. Això s'explica perquè és un grup d'edat que es deixa

Tan sols el 2,5% dels balears són donants, però cada dia es necessiten 200 donacions

El Banc de Sang es trasllada de cada pic més a instituts per conscienciar els més petits

arrossegar per tendències com els tatuatges, els pírcings i altres tipus de circumstàncies que fan impossible les seves aportacions. Ara bé, les previsions del Banc de Sang apunten que durant els propers anys s'aconseguirà que el 10% dels universitaris siguin donants.

Les altres donacions

Però la sang no és l'únic líquid que es pot donar, tot i ser el 95% del treball que es realitza al Banc. La llet materna, la sang del cordó umbilical, el plasma, la medul·la i els ossos també poden ser donats per salvar vides. A més, les Illes Balears són pioneres en donacions de llet materna i fins i tot l'exporten a altres comunitats com ara Catalunya i el País Valencià.

El treball que realitzen els 112 treballadors del Banc de Sang i Teixits és fonamental per aconseguir que tant la sanitat pública com la privada tinguin cobertes totes les necessitats.

Pots perdre un quart d'hora per salvar tres vides?•

Josep Muncunill

GERENT I DIRECTOR MÈDIC DEL BANC DE SANG I TEIXITS

“Donar sang és bo, correcte i no perjudicial”

PALMA Josep Muncunill, hematòleg de professió, fa set anys que és a càrrec del Banc de Sang i Teixits de les Illes Balears i, a l'hora de fer balanç, no es cansa d'agrair repetidament “l'esforç preciós” (sinònim que utilitza per definir una donació) que realitzen totes les persones que acudeixen als busos, a les unitats mòbils o a la seu del Banc de Sang per donar-ne desinteressadament.

La vostra tasca seria impossible sense la solidaritat de la ciutadania.

La col·laboració de la població és importantíssima: tenim 20.000 donants fixos que cada any fan donacions; a més, cada vegada intentem engrandir aquest nombre i, a poc a poc, ho estam aconseguint. La gent ho sap, que donar sang és bo, correcte i no perjudicial.

De quins recursos disposau per atreure la gent?

La col·laboració ciutadana és el resultat de diferents acords amb companyies de telemàrqueting que es dediquen a enviar missatges al mòbil o que realitzen prop de 800 telefonades cada dia. Així mateix, s'han posat en marxa més de mil campanyes per conscienciar la població. I hem de pensar que l'augment del 44% de donacions respecte de l'any 2007 és un sinònim que la feina està ben feta, però no és suficient, mai és suficient per salvar el màxim de vides possibles.

Quines són les principals mancances?

Un exemple molt significatiu en

L'hematòleg i director mèdic del Banc de Sang, Josep Muncunill, mostrant les bosses de glòbuls vermells.

relació a les mancances sanguínies de la societat balear és el de les bosses d'hematies, que caduquen 42 dies després d'haver estat extrets i, de fet, mai no han caducat.

I les preocupacions del Banc de Sang?

El finançament. De fet, la fundació és pública, però d'inversió privada. Per tant, tenim seriosos problemes per contactar amb la major quantitat de gent possible per motius econòmics. Per exemple, quan anam cap al campus de la Universitat, observam que no arribam a la majoria d'estudiants,

perquè hauríem d'ampliar la producció de cartells, de pancartes i, sobretot, de megafonia.

La implicació d'algunes empreses és important?

Sí, hi ha nombroses empreses que col·laboren activament en les campanyes de donació. A més, no sols cooperen amb nosaltres empreses patrocinadores, sinó que altres institucions públiques, com ara la presó, hospitals i instituts, són punts forts de la nostra fundació.

Per acabar, la població n'està més conscienciada?

És clar, cada any més. Quan

vàrem començar a fer feina a les Balears, hi havia un sector molt reduït de la població que coneixia les necessitats sanguínies de la societat. En aquests moments, cada dia la informació necessària i el nombre de donants habituals s'incrementa. Malauradament, queda molta feina per fer, però el gran esforç que realitza la ciutadania balear dóna resultats de cada vegada més. De fet, mai no em cansaré de repetir que nosaltres treballem per a la societat i que la societat treballa per a si mateixa, és a dir, per arribar a ser més solidària i empàtica. •

La pregunta fonamental

MIQUEL ÀNGEL MARIA
www.miquelmaria.cat

Va ser una caiguda beneïta. N'avel·lí acabava de sortir de la cotxeria -encara no tenia els peus als pedals- quan va perdre l'equilibri i va anar a terra. Es va colpejar el cap amb el cantell de la voravia. Es va aixecar pel seu propi peu. No havia estat res: una budonya decorativa al front durant uns dies i fora. Però al cap de pocs minuts, mentre es refrescava al lavabo de ca seva, va començar a perdre el món de vista i en un instant jeia a terra, sense coneixement.

El diagnòstic va ser clar i rotund: hemorràgia cerebral i risc d'infart. Va anar tot dret cap al quiròfan. La

seva mare i el seu germà n'esperaven notícies al passadís de l'àrea de cirurgia. La perplexitat els martel·lejava amb les preguntes inevitables: De qui era la culpa? Es moriria o se'n sortiria? Quedaria bé? I sobretot: per què ell?

Mentrestant, cada cert temps les infermeres creuaven el passadís i entraven al quiròfan amb bosses de sang. Quatre, cinc, sis vegades. Sang donada per voluntaris que no coneixien n'avel·lí i que probablement no el coneixerien mai. Vida compartida amb la gratuïtat de l'anonimat, per persones que han entès que la pregunta fonamental i donadora de sentit no és “per què?” sinó “i jo, què puc fer-hi?”. •